

UCI

TEEN

TRILER

LEE MATTHEW
GOLDBERG

Učiteľ

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.xyz.sk
www.albatrosmedia.sk

Lee Matthew Goldberg

Učiteľ – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

UOI TEL

TRILER

LEE MATTHEW
GOLDBERG

**VENUJEM MAME A OTCOVI,
DVOM ÚŽASNÝM UČITEĽOM.**

Žiak, ktorý neprekoná svojho učiteľa, je slabý.

Leonardo da Vinci

1

Z DIAĽKY SA ZDALO, akoby stromy pri Bentleyho univerzite horeli, na obzore žiarili koruny nukleárneho lístia. Profesor William Lansing vedel, že to predznamenáva príchod jesene. Len čo príde október, univerzitný areál v Connecticute zažiarí jasnými odtieňmi žltej, sýtočervenej a oranžovej ako Sunkist. Ľudia cestovali dlhé kilometre, aby sa pozreli na tú krásu, upchávali diaľnicu I-95 a zhromažďovali sa v neďalekom Diablovom brlohu, rozľahlom parku, kde študenti niekedy hrali Shakespeara alebo neskoro v noci prešli bránou do lesa a tam hulili. William sa v to ráno pred začiatkom seminára o existenciálnej etike v literatúre prešiel po kľukatom labyrinte cestičiek. Už vyše desať rokov nevkročil na územie parku, ale dnes, v tento deň, keď sa vo svojom románe, čo sa rodil tak dlho, dostal k udalostiam, ktoré sa odohrávali v parku Diablov brloh, sa mu zdalo správne, aby sa tam vrátil.

Keď odchádzal z domu na svitaní, jeho manželka Laura sa nezobudila. Vykĺzol z postele a zatvoril detektívku, otvorenú na

jej chrápajúcej hrudi. Často písal zavčasu ráno. Prv než sa prebudil svet, vyzbrojil sa horúcou kávou a bzučiacim laptopom, na lícach ho štípal svieži vietor od rieky Connecticut. Niekedy bol jeho inšpiratívnou pracovňou zadný dvor plný štebotu alebo sa o šiestej ráno vyžíval v tichu areálu Bentleyho univerzity, keď bolo počuť iba jedného-dvoch študentov, ktorí prechádzali cez trávnik a šli vyspať prehýrenú noc.

Na Bentleyho univerzite pôsobil vyše dvadsať rokov, získal definitívu a vždy bol na rade stať sa vedúcim katedry. Odmietal čo len zmienku o tej pozícii zo strachu, že ho pripraví o čas, ktorý chce venovať písaniu svojho diela. Jeho kolegovia chápali ten šíalený zápal. Aj oni sa venovali písaniu publikácií, väčšinou uverejnených v časopisoch, iba zopár z nich bolo známych mimo múrov Bentleyho univerzity, čo bol Williamov sen. Od malička túžil byť slávny – hoci vtedy sa jeho svet zdal malý a bez života a jeho jediným únikom bolo snívať o sláve.

Kolegovia sa ho často vypytovali na ten nepolapiteľný rukopis, na ktorom pracoval už celé roky, ale zdalo sa mu najmúdrejšie držať jazyk za zubami a zachovať ho v tajnosti. Tak to robil aj v posluchárni, iba zopár vybraným študentom dovolil, aby sa k nemu priblížili, ostatných si držal od tela, aby ho považovali za tvrdého a nepreniknuteľného, ale férového. Zopár študentov možno rozplakal, keď referát, na ktorom pracovali celú noc, ohodnotil zlou známkou alebo keď červeným perom doškrtať ich esej o Sartrovom diele *Nauzea*, lebo ich práca sa mu zdala *banálna* a *suchopárna*, no jemu išlo iba o to, aby ju nabudúce napísali lepšie. Chápali, že chce, aby jeho kráľovstvo bolo založené na strachu, lebo tvorivosti sa najlepšie darí v tiesni.

Po rannej prechádzke cez Diablov brloh Williama boleli nohy. Terén bol kopcovitý a jeho kľukaté chodníčky by dali zabrať aj mladšiemu človeku, ale on bol fit, päťdesiatpäťročný

telesnú schránku si udržiaval v dobrej kondícii. Za študentských čias sa venoval behu a boxu, ešte vždy trénoval na boxerskom vreci, čo mal v suteréne svojho domu, a deň vždy končil svižným behom cez Killingworth, predmestskú enklávu okolo Bentleyho univerzity na kopci. Vlasy mal ešte husté, čo sa nedalo povedať o väčšine jeho kolegov, hoci teraz bola ich hnedá farba postriebrená. Tajne veril, že mu to dodáva príťažlivosť a vyzerá lepšie ako v mladosti. Ešte vždy sa za ním obzerali aj ženy o dvadsať rokov mladšie a Laura ho často na spoločenských akciách katedry chytila za ruku a stisla mu ju, akoby chcela dať všetkým najavo, že patrí iba jej a nijaká žena nemá šancu ani len nevinne flirtovať.

Šatník mal plný blejzrov, typických pre univerzitných profesorov, so záplatami na lakťoch a nikdy nenosil kravaty, aby mohol mať košeľu rozhalenú a odhaliť chlpy na hrudi, ešte vždy hnedé. Mal peknú, súmernú, priam aristokratickú tvár, a hoci viečka mu po dlhých rokoch boja s nespavosťou ovisli, dodávalo mu to výraz človeka, ktorý je priveľmi zaneprázdnený, aby spal. Ľudia o ňom často hovorili ako o človeku, ktorý neznáša záhaľku, vždy je v pohybe, debatuje a tvorí.

„Zdravím, pán profesor,“ povedal Nathaniel, vysoký, vyciivený prvák, ktorý za tri týždne od začiatku semestra ešte nemal tú česť pozrieť sa Williamovi do očí. Nathanielovi sa pri každom kroku motali nohy. William usúdil, že chlapec sa len nedávno vytiahol do výšky a jeho myseľ sa usilovala pochopiť, ako sa má správne pohybovať.

„Nathaniel,“ William si utrel pot z hornej pery. Cítil citrónovú vôňu potu, ktorý ho zalial po ráznej prechádzke po Diablovom brlohu. „Ako to vyzerá s tvojou esejou o *Cudzincovi*?“

Nathaniel sa znova vyhýbal jeho pohľadu. Uprel ho na farebné lístie, akoby sa sfarbilo z večera do rána.

„No...“ začal chlapec, ešte vždy jednou nohou v puberte, hlas mu znel o oktávu vyššie, „nie som si istý, ako ste to mysleli, že Meursault našiel svoju smrť, lebo nehral ‚podľa pravidiel‘.“

William sa hrdelne zasmial a pokrútil hlavou. Položil dľaň Nathanielovi na plece.

„Podľa pravidiel spoločnosti, Nathaniel, ktorých sa musíme všetci držať. A aj keď sa niekedy pošmykneme, nemáme priznať, čo sme urobili, zo strachu, že nás odsúdia. Jasné?“

Nathaniel prikývol, veľký ohryzok mu skákal hore-dolu, akoby aj on súhlasil. Strčil ohryzený necht medzi popraskané pery a prežúval ako potkan, až William rozmýšľal, či chlapec nefrčí na nejakom novom druhu spídu. Nathaniel sa mu páčil, hoci na hodinách veľmi nehovoril, len občas nervózne pípól, čo bolo sľubným znakom. Študenti, ktorým venoval najviac pozornosti, neboli kapitáni lakrosového tímu ani hviezdy divadelných predstavení, tí študenti mali milión iných učiteľov, ktorí sa o nich starali. On hľadal skryté drahokamy, ktoré čakali na to, aby ich niekto potlačil, ktorých celý život prehliadali, ale jedného dňa vyniknú nad spolužiakmi. A potom sa mu z celého srdca poďakujú, že v nich roznietil iskru.

„Preto Camus neoznačil obeť, ktorú Meursault zabil?“ spýtal sa Nathaniel opatrne, keď prechádzali cez dvere do haly okolo hlúčika iných študentov. „Takže s ním sympatizujeme, hoci spáchal zločin?“

William zastal vo dverách do učebne, cez okno videl oblak študentov usádzajúcich sa do lavíc. Zastal vo dverách, takže ich zablokoval a Nathaniel nemal na výber, musel mu pozrieť do očí.

„Vy ste s ním sympatizovali?“

„Áno... ehm, je ťažké trestať niekoho za jednu chybu,“ odvetil Nathaniel. „Viem, že zastreľil toho Araba, ale... neviem, niekedy sa také čosi jednoducho stane. Zrejme preto som tvrdý.“

„Alebo ľudský.“

William hľadel na Nathaniela ešte nepříjemných pár sekúnd, keď vtom prešla popri nich Kelsey, pekné dievča s kanárikovo žltými vlasmi.

„Zdravím, pán profesor,“ povedala, ani nepozrela na Nathaniela. William cítil, ako chlapec vzdychol. Bolo to počuť v celej hale.

„Podťe, Nathaniel, budeme v tejto debata pokračovať na hodine.“

William zaviedol chlapca do učebne. Študenti okamžite stíchli a zmeraveli.

Nathaniel sa zvalil na stoličku vzadu, zatiaľ čo Kelsey sa pretlačila okolo iného dievčaťa a usadila sa na najlepšie miesto vpredu.

William si položil koženú tašku na stôl, vybral červenú fixku a načmáral na tabuľu: *Nevedel som, čo je hriech*. Ten škrabopis vyzeral ako výtvor nejakej sliepky a študenti museli zhmúriť, aby to dešifrovali, ale nakoniec sa celej triede v počte dvadsať študentov podarilo zapísať si ten citát. Už si zvykli na jeho zvláštnosti.

„Na konci románu Meursault rozmýšľa, že nevedel, čo je hriech,“ povedal William. „Čo to znamená?“

Štvrtina triedy zdvihla ruky, každý túžil, aby si ho všimol. Kelsey ťloskla jazykom, aby upútala jeho pozornosť, akoby nebolo vidieť, ako po nej zúfalo túži. Vyzerala, akoby potrebovala ísť na záchod. Nathaniel v zadnej lavici bol úplne zaujatý čmáranicou, ktorá pripomínala prasiatko z knihy *Macko Pu*.

„Nathaniel,“ vyštekol William a chlapcovi od ľaku vyletelo pero z ruky. Nathaniel sa načiahol dlhými rukami za perom a potom pozrel na učiteľa s ovisnutou sánkou.

„Prečo Meursault hovorí kaplánovi, že nevedel, čo je hriech?“ spýtal sa William znova.

Nathaniel v duchu prosil Williama, aby vyvolal niekoho iného. Z úst mu vyšlo čosi ako „uuuuuhhhh“, čo trvalo nekonečné rozpačité sekundy.

Kelsey sa ozvala bez vyvolania. „Pán profesor, hoci Meursault chápe, že spáchal zločin, v skutočnosti nevidí, že to, čo urobil, bolo nesprávne.“

William sa obrátil ku Kelsey, aby ju vyhrešil, že sa ozvala bez vyvolania, čo bol nepekný zvyk, ktorý sa tejto generácii s poruchou pozornosti stával častejšie ako predošlej, ale jeho pozornosť zaujal strom s červeným lístím. Tá farba vyzerala neuveriteľne neskutočne, načisto ho pohltila. To červené lístie akoby bolo namaľované krvou.

„Pán profesor... Pán profesor.“

Ten zvuk prichádzal z diaľky, akoby bol skrytý pod zemou a kričal, aby ho vzali na vedomie.

„Profesor Lansing?“

Kelsey kývla rukou jeho smerom a uzemnila ho. Odula pery.

„Akože mám pravdu alebo čo, pán profesor? On v skutočnosti *nevidí*, že to, čo urobil, bolo nesprávne. Vôbec si to neuvedomuje.“

William si odkašľal, mal triedu pod kontrolou. Usmial sa, akoby pózoval fotografovi.

„Áno, to je pravda, Kelsey. Keby vyjadril ľútosť, uznal by, že konal nesprávne. Vie, že jeho názory z neho robia v spoločnosti cudzinca, a je spokojný s tým postojom. Zmieril sa so smrťou a teší sa na ňu, je pokojný. Davy budú nenávisťne kričať pri jeho poprave, ale *budú* kričať. Toto fascinuje čitateľov aj sedemdesiat rokov po vydaní knihy. Toto zaručuje knihe i Camusovi večnú slávu, nesmrteľnosť.“

Kelsey sa žiarivo usmiala na triedu, očividne bola na seba hrdá.

William prešiel k tabuli, zmazal citát a namiesto toho napísal veľkými písmenami *NESMRTELNÝ*. Tentoraz bolo jeho písmo takmer dokonalé.

VO ZVYŠNOM ČASE mal v ten deň hodinu tvorivého písania, o ktorú požiadal vedúcu katedry Dr. Joyce Yanceyovú a nezávislé štúdium o Edgarovi Allanovi Poeovi, na ktoré chodili dvaja diplomanti. V pondelok mal veľmi rušno, lebo na ten deň si naprogramoval všetky hodiny, aby sa mohol zvyšok týždňa venovať písaniu a úradovaniu. Doktorka Yanceyová váhala, či ho poverí vedením seminárov tvorivého písania, lebo ešte nevydal nijakú knihu a nádejní študenti možno budú chcieť „väčšie meno“. Brooks Jessup, ktorý bol v škole nový, si zaistil semináre tvorivého písania vďaka tomu, že vydal triler, ktorý verejnosť nadšene prijala, a on sa nechutne pýšil, že je čosi ako „moderný Faulkner“. Ale tento semester Brooks dostal dobrú zmluvu na druhý román, takže otvorili seminár pre prvákov. Žiaľ, mohol naň chodiť hocikto a väčšina študentov ho navštevovala, len aby vyjadрила svoje názory alebo splnila požiadavky, nie aby skutočne ukázala talent.

Keď sa William vrátil domov, jeho dom bol desivo tichý. Jeho dvojčatá Alicia a Bill junior študovali na Bentleyho univerzite, takže bývali doma a odsťahovali sa len pred pár rokmi. Ešte si nezvykol, že nie sú doma. Kúpili schátraný bar v susednom meste a rozhodli sa bývať spolu v byte na poschodí. Laura sa nazdávala, že by bolo najlepšie, keby zostali doma a odkladali si peniaze, keby bar skrachoval, ale William obhajoval ich túžbu po nezávislosti. Bolo by ideálne, keby žili oddelene a mali každý vlastný život, ale oni vždy mali blízky vzťah, čosi ako symbiózu, ktorá bola podľa neho výsledkom toho, že sa delili o maternicu.

Keďže on bol jedináčik, musel priznať, že žiarli. Nevedel si spomenúť na nikoho, kto by mu bol taký blízky okrem Laury, a keď sa s ňou zoznámil, mal dvadsaťpäť rokov. Mal dvadsaťpäť rokov skúseností, ktoré neprežili spolu, takže sa nemôžu navzájom chápať ako dvojčatá.

Sklené dvere na zadný dvor sa otvorili a vošla Laura s košíkom plným tekvice. Na rukách mala záhradnícke rukavice a na čele šmuhu, lebo si často odhrňala vlasy z tváre, keď sa pipkala v zemi. Bola o štyri roky staršia ako on a išlo jej na šesťdesiatku, takže začínala spomaľovať, ale tvár mala ešte vždy mladú. Dlhé zimy v Novom Anglicku mali zásluhu na tom, že sa nevystavovala prehnane slnku a pleť mala alabastrovo hladkú a sfarbenú do perleťova. Blond vlasy jej mierne zredli a zbeleli, ale starala sa o ne a každý týždeň navštívila kaderníctvo v Old Saybrook. Vždy bola chudá, ľakavá a sivé vlasy sa vždy sfarbili podľa toho, čo mala oblečené. Nosila jednoduché šaty typické pre staršie ženy, ale nikto by nepovedal, že nie je štýlová. Niekedy si uviazala sveter okolo krku, na srdci nosila retiazku s krížikom a na zápästiach jej zvyčajne štrngali náramky z bieleho zlata. Dalo by sa povedať, že bola tichá, a to sa Williamovi páčilo. Oni dvaja sa nikdy netrápili, ak nastala v rozhovore pauza. Pri večeri často ticho čítali noviny, občas poznamenali čosi o tom, čo bolo nové. Laura bola milujúca a starostlivá žena a aj po tých rokoch sa zdalo, že oni dvaja sa ešte vždy navzájom priťahujú.

Keď Laura vstúpila dnu, pohmkávala si nedešifrovateľnú pesničku, možno z repertoáru kostolného zboru. Ich zbor často spieval klasické piesne, ktoré si prispôbil a namiesto slov ako *láska*, *zlatko*, *srdiečko* vložil slovo *Pane*. Predklonila sa a žmúrila na Williama, potom sa srdečne usmiala. Nahmatala okuliare a posunula si ich nízko na nos.

„Ach, William, nevidela som ťa. Si doma dlho?“

William ukázal na koženú tašku, ešte vždy v ruke. „Práve som prišiel.“

Oprela si košík s tekvicami o koleno, aby ho lepšie chytila, a potom ho vyložila na jedáľenský stôl.

„Napadli ich červy,“ vzdychla. „Postriekala som ich spinosadom, ale musela som ich celý deň strážiť ako orol.“

Nezávidel jej takéto dni. Zdalo sa mu, že trávi priveľa času rozmyšľaním, ako tráviť dni. Venovala sa charitatívnej činnosti v rámci kostola, chodila na obedy s niekoľkými priateľkami a, samozrejme, police mala plné detektívok, ale William mal vždy pocit, že tvorí najvzrušujúcejšiu časť jej života, a bolo mu z toho smutno. Zoznámili sa pri štúdiu literatúry na vysokej škole a nahovárал ju, aby sa aj ona pustila do písania románu. Vysvetlila mu, že by dokázala písať iba o tom, čo vie, a nepoznala veľa ľudí, ktorí by mali záujem čítať, čo vie.

„Rozmyšľala som, že uvarím špagety s tekvicou v rajčinovej omáčke a s knedličkami z morčacieho mäsa, aby si obmedzil konzumáciu červeného mäsa, ako ti radil lekár.“

William sa zamračil. Červené mäso bolo okrem literárneho diela jeho vášňou. Mal ho rád čo najmenej prepečené, prakticky surové.

„Dnes večer sa dostanem v románe k vyvrcholeniu, tak možno sa najem v pracovni.“

„Ach, William, to je vzrušujúce. Uvarím teda knedličky z hovädzieho a bravčového mäsa.“

Potľapkala ho po zadku. „Tak choď a dokonči ho.“

Pobozkal ju na pery a utrel jej šmuhu z čela. Líca jej očerveneli.

„Ten môj román je skutočne dobrý, Laura. Chápeš... mám pocit, že som konečne pochopil, v čom je problém.“

Pohrávala sa s krížikom na retiazke.

„Pravdaže si pochopil. Vydala som sa za teba pre tvoju inteligenciu, nie pre tvoje telo.“

Silnejšie ho plesla po zadku, poslala ho preč a hmkala si hlasnejšie než predtým, zatiaľ čo vyberala tekvicu z košíka.

Vyšiel hore.

V tú noc dlhé hodiny ťukal do klávesnice v šialenom zápale. Týmto slovám venoval vyše desať rokov, a keď sa dostal do polovice románu, do očí sa mu nahrnuli slzy. V miestnosti sa vznášala melancholická aura, vyplašene si uvedomoval, čo sa stane, keď dokončí tento projekt. Predpokladal, že všetci spisovatelia zápasia s týmto pocitom, s túžbou predĺžiť písanie, aby sa nemuseli rozlúčiť so svojimi hrdinami. Rozlúčiť sa znamenalo zabiť ich a tento pocit konečnosti ho ťažil na duši.

Na druhé ráno pražilo cez okno slnko a on si vychutnával jedinečný pocit blaženosti z výtvoru svojej mysle. Túto meditáciu narušilo tresnutie na predné dvere. Zahalil sa do župana, obul si papuče a zamieril na prízemie. Keď otvoril dvere, zdvihol *Times* a miestne noviny *Killingworth Gazette*. Keď zatváral dvere, pocítil v kostiach svieži vetrík. Čoskoro príde zima. Hodil zvinuté noviny na jedálenský stôl a uvaril kávu. Potom si sadol, vzal do rúk *Gazette* a prečítal titulok na prednej stránke: „Bývalý študent Bentleyho univerzity urobil terno ako newyorský redaktor.“

Z novín naňho hľadela veľká fotka Kyla Brodera, príťažlivého mladého muža s ostro rezanou tvárou, so štýlovo strapatými špinavými blond vlasmi a s modrými očami. Williama ohromilo, že tam vidí svojho bývalého študenta, ktorého dobre poznal. Tridsaťročný Kyle práve dohodol megazmluvu vo vydavateľstve Burke & Burke pre svoju debutujúcu autorku Sierru Ravenovú. A nielenže to bol Sierrin prvý román, bola aj prvá klientka svojej agentky a Kylvova prvá akvizícia vo funkcii redaktora. Knihu

ponúkli na dražbe a napokon Sierra dostala neskutočnú zálohu 500 000 dolárov, ešte predtým než román dokončila. Filmovacie práva už predali veľkému štúdiu za ďalších 500 000.

Túto správu zavial k Williamovým dverám skvelý osud. Ak to dievča uzavrelo zmluvu s Kylom ešte pred dokončením románu, potom má aj on určite šancu, najmä keď je s ním zadobre.

Oprel sa, ruky si spojil za hlavou a neubránil sa úsmevu.

2

RANNÝ SEX BOL pre Kyla a Jamie pravidlom, aspoň v tie dni, keď nocovala uňho v Brooklyne. Ich vzťah trval šesť mesiacov, ešte vždy bol dosť nový, takže stále objavovali nové spôsoby, ako sa navzájom priviesť k orgazmu. Obaja boli prehnane ambiciózni a preniesli svoju súťaživosť aj do spálne. Hoci on trávil v posledných týždňoch noci pri potenciálnych rukopisoch a na večerách s autormi alebo agentmi, pri ktorých vypil dosť džinu, a ona rozbiehala firmu ako interiérová dizajnérka, budík mali trvalo nastavený na piatu, aby sa mohli celú hodinu venovať sexu, až sa spotili, potom pokračovali v cvičení v posilňovni a napokon si šli každý po svojom.

Dnešné ráno bolo skutočne výnimočné a prečo nie? Kyle práve uzavrel zmluvu roka so svojou novou autorkou Sierrou Ravenovou, keď mala hotových len sto strán rukopisu, ktorý označovali za senzačný literárny debut. Ohromujúce šialenstvo tejto zmluvy znásobovala skutočnosť, že po a) toto bola Sierrina prvá kniha a po b) bola prvou autorkou, ktorú si uchmatol on